

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **D. L. H.**
státní příslušnost: .....
t. č. pobytem: .....
zastoupen JUDr. Martinem Köhlerem
advokátem se sídlem Vysoká 149/4, 460 10 Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 16. 11. 2020, č. j. MV-148727-3/OAM-2020, a
č. j. MV-148727-4/OAM-2020,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dva roky kvůli neoprávněnému pobytu. Krajský soud musel posoudit, zda toto rozhodnutí obстоjí při jeho konfrontaci s námitkami žalobce. Ten zejména tvrdí, že správní vyhoštění vůbec neměl obdržet, protože je rodinným příslušníkem občana EU. V době zahájení řízení byl navíc žadatelem o mezinárodní ochranu.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce se v pondělí 24. 2. 2020 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna. Požádal toho dne o mezinárodní ochranu. Měl platný cestovní doklad, ale žádné oprávnění k pobytu. V pasu měl pouze neplatné německé dlouhodobé vízum a vstupní razítko z hraničního přechodu do Německa ze září 2018. Platnost víza skončila v prosinci 2018. Proto s ním policie dne 28. 2. 2020 zahájila řízení o správním vyhoštění. Toto řízení tedy zahájila až poté, co žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. U výsledku žalobce odmítl vypovídat. V rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí však mimo jiné uvedl, že zde navázal vážnou známost s občankou ČR, se kterou plánuje uzavření sňatku a založení rodiny.
3. Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“) vydalo dne 19. 8. 2020 pod č. j. CPR-9514-21/ČJ-2020-931200-SV rozhodnutí, kterým žalobci uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“), se zákazem vstupu na území EU po dobu dvou let. Souvisejícím rozhodnutím ze dne 28. 2. 2020, č. j. CPR-9514-10/ČJ-2020-931200-SV, ŘSCP uložilo žalobci povinnost nahradit náklady řízení o správním vyhoštění ve výši 1.000 Kč.
4. ŘSCP dospělo k závěru, že vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Tvrzení o existenci české přítelkyně považovalo za účelové. Žalobce jej navíc nedoložil. Důvody znemožňující vycestování se na žalobce nevztahovaly. To potvrdilo závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Zákaz vstupu na dva roky ŘSCP odůvodnilo tím, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně více než rok. Navíc neučinil nic, aby si pobyt legalizoval.
5. Proti oběma rozhodnutím ŘSCP žalobce podal odvolání. Ta žalovaný zamítl. Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2020, č. j. MV-148727-3/OAM-2020 („rozhodnutí žalovaného“), žalovaný potvrdil rozhodnutí ŘSCP v meritu věci a rozhodnutím z téhož dne, č. j. MV-148727-4/OAM-2020, žalovaný potvrdil rozhodnutí ŘSCP o nákladech řízení.
6. V odvolání žalobce namítal, že řízení o správním vyhoštění policie zahájila nezákonně. V době jeho zahájení totiž pobýval v ČR jako žadatel o mezinárodní ochranu. Jeho pobyt tudíž nebyl neoprávněný. Žalobce sice vstoupil do ČR neoprávněně, ale bez prodlení a dobrovolně se dostavil do příjímacího střediska, kde požádal o azyl. Nebyl proto důvod jej sankcionovat. ŘSCP navíc nijak nezohlednilo vztah žalobce s českou přítelkyní pro účely posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V odvolání žalobce uvedl jméno, příjmení, datum narození a adresu pobytu jeho přítelkyně.
7. Žalovaný tyto námitky nepovažoval za důvodné. Řízení o správním vyhoštění policie nezahájila okamžitě pouze z toho důvodu, že nedokázala sehnat tlumočníka. Možnost

zahájit řízení o správním vyhoštění i poté, co cizinec požádal o mezinárodní ochranu, vyplývá z § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 3d odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Neoprávněný pobyt žalobce policie jednoznačně prokázala. Tento neoprávněný pobyt trval nejméně od 17. 2. 2020, což je datum uvedené na plné moci, kterou žalobce udělil svému současnému zástupci. Vyjádření žalobce o jeho vztahu s českou občankou bylo neurčité a znemožňovalo policii zohlednit jej při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Důkazní břemeno ohledně existence vztahu s občanem ČR však leží na cizinci. Žalobce toto důkazní břemeno neunesl, protože žádné důkazy o skutečné existenci tvrzeného vztahu nepředložil.

8. Z tvrzení, že se žalobce bez prodlení dobrovolně přihlásil státním orgánům, žalovaný dovozuje, že tato námitka míří na porušení čl. 31 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků („Ženevská úmluva“). Toto ustanovení znemožňuje smluvním státům stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost uprchlíky přicházející přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy, pokud se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Žalobce však nepřichází přímo ze země, kde by mu hrozilo pronásledování. Před příchodem do ČR žil v Německu. Kromě toho neprokázal dobrý důvod svého neoprávněného pobytu.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalobce v žalobě prakticky opakuje své odvolací námitky. Tvrdí, že ŘSCP vůbec nemělo zahajovat řízení o správním vyhoštění. Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tento zákon nevztahuje na žadatele o mezinárodní ochranu. Řízení o správním vyhoštění lze zahájit, pouze pokud cizinec na území neoprávněně pobývá v den zahájení řízení. Vyplývá to z použití přítomného času v dotčeném ustanovení. Tuto podmínku však žalobce nespĺňoval, protože v den zahájení řízení již byl žadatelem o mezinárodní ochranu a jeho pobyt proto nebyl neoprávněný. Uložení vyhoštění na dva roky je navíc nepřiměřené délce neoprávněného pobytu žalobce, který trval pouze šest dní.
10. K žalobci měly správní orgány přistupovat jako k rodinnému příslušníku občana EU. Již ve svém vyjádření k podkladům uvedl, že zde má českou přítelkyni. Správní orgány měly dostatek informací, aby na jejich základě mohly zkoumat intenzitu a trvalost tohoto vztahu. V současné době trvá partnerský vztah žalobce již téměř rok. Začal vznikat až v době, kdy zde žalobce již pobýval oprávněně jako žadatel o mezinárodní ochranu. S partnerkou plánují společnou budoucnost. Jejich vztah proto lze považovat za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Důsledkem napadeného rozhodnutí je nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života.
11. Žalobce dále namítá porušení čl. 31 Ženevské úmluvy. Podmínku, že cizinec „přichází přímo“ ze země, kde mu hrozí pronásledování, je podle žalobce nutno posuzovat případ od případu. Cizinci nelze ochranu odeprít pouze proto, že nějakou dobu strávil v jiném než cílovém státě, pokud tam nemohl nalézt účinnou ochranu. V Německu žalobce takovou možnost neměl.
12. Žalovaný nepovažuje námitky za důvodné. Řádně se jimi zabýval již ve svém rozhodnutí. Délka uloženého vyhoštění není nepřiměřená. Za neoprávněný pobyt lze uložit zákaz vstupu až na pět let. Žalovaný zopakoval své odpovědi na námitky žalobce. Dodal, že žalobce ani v azylovém řízení o vztahu s českou občankou nic nevypověděl. Jeho žádost o

mezinárodní ochranu žalovaný zamítl dne 11. 9. 2020. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
14. Dne 10. 2. 2021 proběhlo ve věci jednání za účasti zástupců žalobce i žalovaného. Krajský soud během něj po shrnutí žaloby ze strany přítomné zástupkyně žalobce a vyjádření žalovaného zrekapituloval obsah správního spisu. K důkazu pak na návrh zástupkyně žalobce provedl dokument označený jako „Čestné prohlášení“, jehož obsahem jsou obecná tvrzení přítelkyně žalobce o trvalosti a prohloubení jejich vztahu se žalobcem na jaře roku 2020, se kterým plánuje společně bydlet. Vyhoštění žalobce by vnímala jako zásah do vlastního soukromého života. Po závěrečných návrzích zástupců obou účastníků řízení krajský soud krátce přerušil jednání, aby následně vyhlásil rozsudek.
15. Žaloba *není důvodná*.
16. Žalobce uplatňuje několik žalobních bodů: (1) nezákonnost zahájení řízení o správním vyhoštění v době, kdy byl žadatelem o mezinárodní ochranu; (2) nepřiměřenost rozhodnutí s ohledem na jeho partnerský vztah z českou přítelkyní, pro který měly správní orgány žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU; (3) nepřiměřenost délky zákazu vstupu; (4) porušení čl. 31 Ženevské úmluvy. S těmito námitkami se krajský soud v uvedeném pořadí vypořádá. Ve vztahu k rozhodnutí o povinnost hradit náklady řízení žalobce žádné konkrétní námitky neuplatnil.

IV. a) Zahájení řízení o správním vyhoštění cizince v době, kdy je žadatelem o mezinárodní ochranu

17. Řízení o správním vyhoštění žalobce pro jeho neoprávněný pobyt ŘSCP zahájilo v době, kdy žalobcův pobyt již nebyl neoprávněný, protože byl žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalobce tvrdí, že takto postupovat nelze. Krajský soud má za to, že se žalobce mýlí.
18. Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, *nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak*.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který *pobývá na území přechodně*, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu*, ač k tomu není oprávněn.“
20. Podle § 118 odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců „pro účely správního vyhoštění se za *přechodný pobyt na území* považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území nebo zdržování se cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, *setrvání nebo strpění na území podle zvláštního zákona* nebo pobyt do právní moci rozhodnutí ministerstva o udělení oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území nebo soudu o

žalobě ve věci dočasné ochrany.“ V části, kde toto ustanovení mluví o zvláštním zákoně, odkazuje na zákon o azylu.

21. Podle § 3d odst. 1 zákona o azylu platí, že „žadatel o udělení mezinárodní ochrany je *oprávněn setrvat na území*; to neplatí, podal-li další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Právo setrvat na území nezakládá nárok na povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky (...)“.
22. Z citovaných ustanovení plyne, že zákon o pobytu cizinců – až na výjimky vyplývající ze zvláštních předpisů – vylučuje ze své působnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Ustanovení § 119 obecně podmiňuje vyhoštění tím, že jde o cizince, který na území pobývá přechodně. Takovým cizincem je v souladu s § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 3d odst. 1 zákona o azylu i žadatel o mezinárodní ochranu, který je oprávněn setrvat na území. Ve vztahu ke správnímu vyhoštění tedy zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 118 odst. 5 umožňuje aplikovat příslušná ustanovení také na žadatele o mezinárodní ochranu. Ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se zde proto neuplatní.
23. Je zřejmé, že *zákon o pobytu cizinců nevylučuje paralelní vedení řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Kolizi těchto řízení řeší např. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který upravuje vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal ČR o mezinárodní ochranu. Z toho plyne, že zákon o pobytu cizinců umožňuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy s cizincem probíhá řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pro ochranu práv cizince je důležité to, že během azylového řízení nelze rozhodnutí o vyhoštění vykonat. A v případě, že azylové řízení skončí pro cizince úspěšně, tedy udělením některé z forem mezinárodní ochrany, zákon o pobytu cizinců v § 120a odst. 7 a 8 upravuje podmínky zániku platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Nehrozí tedy, že cizinec, který v ČR hledá nebo nalezne mezinárodní ochranu, bude vyhoštěn.
24. Pokud se do přijímacího střediska s cílem podat žádost o mezinárodní ochranu dostaví cizinec, jehož pobyt je v tu chvíli neoprávněný, policie s ním může zahájit řízení o správním vyhoštění. V opačném případě by se cizinci mohli postihu za svůj neoprávněný pobyt vyhnout jednoduše tím, že požádají o mezinárodní ochranu. Podle § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců má policie na vydání rozhodnutí o správním vyhoštění lhůtu sedm dnů, kterou lze případně prodloužit. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak policie vydá většinou v době, kdy cizinec již bude žadatelem o mezinárodní ochranu. K zahájení řízení o správním vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu totiž v těchto případech většinou dochází ve stejný den. V případě žalobce to nebylo možné, kvůli absenci tlumočníka. K zahájení řízení o správním vyhoštění tak došlo 28. 2. 2020, zatímco žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal již 24. 2. 2020.
25. Pokud tedy lze s cizincem usilujícím v ČR o mezinárodní ochranu současně vést řízení o správním vyhoštění současně s řízením ve věci mezinárodní ochrany, krajský soud nevidí žádný důvod, proč by řízení o správním vyhoštění nešlo zahájit poté, co cizinec podáním žádosti zahájil řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pobyt cizince během azylového řízení sice není neoprávněný, proto jej nelze postihovat v podobě správního vyhoštění. Pokud ovšem neoprávněný pobyt předcházela podání žádosti o mezinárodní ochranu, zákon o pobytu cizinců ani zákon o azylu nebrání zahájit řízení o správním vyhoštění s cizincem v pozici žadatele o mezinárodní ochranu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že § 119

používá přítomný čas. To je totiž v případě právní úpravy následků protiprávního chování jednotlivců běžné (srov. např. vymezení skutkových podstat „pobytových“ trestných činů podle § 337 odst. 1 písm. b) a § 341 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník).

26. Krajský soud proto dovedl, že pokud policie při kontrole cizince zjistí, že dotyčný pobývá na území ČR bez pobytového oprávnění, může z tohoto důvodu zahájit řízení o správním vyhoštění, přestože dotyčný v mezichase požádal o mezinárodní ochranu. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

IV. b) Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

27. Ani námitku nedostatečného posouzení dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce krajský soud nepovažuje za důvodnou. Tuto námitku žalobce váže ke svému tvrzení, že zde má přítelkyni – občanku ČR, se kterou udržuje trvalý a vážný partnerský vztah. První zmínku o tomto vztahu žalobce uvedl v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí. Šlo o zcela obecné konstatování o existenci údajného vztahu, aniž by žalobce uvedl konkrétnější osobní údaje jeho přítelkyně či jinak existenci tohoto vztahu doložil. V rámci řízení u ŘSCP navíc odmítl vypovídat. Správnímu orgánu tím prakticky znemožnil zjistit případné bližší informace, které by měly relevanci pro posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Následně v podaném odvolání již žalobce uvádí osobní údaje své přítelkyně. Opět však svůj vztah žádným jiným způsobem nedokládá.
28. Krajský soud plně souhlasí s žalovaným v tom, že pokud cizinec v rámci řízení o správním vyhoštění tvrdí, že je rodinným příslušníkem občana EU/ČR, je na něm, aby toto tvrzení hodnověrně doložil (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014-54, bod 32). Řízení o správním vyhoštění sice se sice zahajuje z moci úřední a správní orgány mají povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch cizince (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Informacemi o svých rodinných či sociálních vazbách disponuje především samotný cizinec. Bez jeho spolupráce policie prakticky nemá šanci tyto informace zjistit, nevyplývají-li z příslušných rejstříků, k nimž má policie přístup. Má-li cizinec na území ČR takové vazby, které by případně mohly představovat překážku pro správní vyhoštění, je hlavně v jeho zájmu, aby spolupracoval s policií a existenci těchto vazeb nejenom nekonkrétně tvrdil, ale především řádně doložil. Policie mu k tomu naopak musí dát dostatečný prostor. To ŘSCP i žalovaný v tomto případě splnili. Žalobce však svou možnost zvrátit vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tím, že doloží existenci rodinné vazby na občana ČR, nevyužil.
29. Zákon o pobytu cizinců považuje za rodinného příslušníka občana EU/ČR cizince, který má s tímto občanem trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti (§ 15a odst. 2 písm. b)). Při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. Každý partnerský vztah tak nebude spadat do rámce tohoto ustanovení. Žalobce sice uváděl, že zde má trvalý vztah s konkrétní osobou. Nedoložil však nic, z čeho by vyplývalo, že tento vztah je trvalý (tedy že trvá již delší dobu) anebo že s dotyčnou žije ve společné domácnosti. Jeho tvrzení, že spolu plánují společnou budoucnost a uzavření sňatku, byla naprosto vágní. V odvolání navíc žalobce uvedl adresu pobytu jeho údajné přítelkyně (.....), která se lišila od adresy pobytu, na které uvedl, že se zdržuje on sám (.....). Výslech jeho přítelkyně nebo jiný důkaz způsobilý prokázat, že spolu skutečně mají vztah, který by svou kvalitou naplňoval

požadavky § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce nenavrhoval. Správní orgány proto neměly důvod brát jeho tvrzení vážně a z vlastní iniciativy je blíže ověřovat.

30. Během řízení o správním vyhoštění tedy nevyšla najevo skutečnost, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana EU/ČR, což by znamenalo, že jej lze vyhostit pouze za diametrálně odlišných podmínek. Jeho obecná a ničím nepodložená tvrzení o existenci údajného partnerského vztahu s českou občankou nepostačovala k tomu, aby vedla správní orgány k jinému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
31. Toto hodnocení nemohl změnit ani dokument nazvaný „Čestné prohlášení“, který žalobce předložil až při jednání ve věci, během něž jej soud provedl k důkazu. Podobné prohlášení měl žalobce (navíc zastoupený advokátem) předložit ve správním řízení. Daný dokument navíc podle krajského soudu hodnověrně nevyvrací výše popsané pochyby. Pro svou obecnost a nekonkrétnost (srovnatelnou s obdobnými tvrzeními žalobce uváděnými ve správním řízení) nadále nepostačuje k závěru, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana EU/ČR, s nímž by měl trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ostatně z tohoto dokumentu plyne, že žalobce a jeho přítelkyně nežijí ve společné domácnosti, jak § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyžaduje.

IV. c) Přiměřenost doby zákazu vstupu

32. Stanovení doby zákazu vstupu je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. b), že pro zde uvedené případy lze dobu, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 5 let. Toto ustanovení tak zakládá správním orgánům prostor pro správní uvážení ohledně stanovení doby zákazu vstupu v jednotlivých případech s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby soudy mohly přezkoumat, zda správní orgán svého uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92, nebo ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79). V opačném případě rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Správní uvážení podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Soud může zkoumat jen to, zda správní orgány neposoudily věc excesivně či svévolně, a zda své závěry dostatečně odůvodnily (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31).
33. Krajský soud v první řadě upozorňuje, že námitku nepřiměřenosti délky zákazu vstupu žalobce vznesl poprvé až v podané žalobě. Žalovaný proto neměl v rámci odvolacího řízení možnost se s ní vypořádat.
34. Po posouzení odůvodnění rozhodnutí ŘSCP dospěl krajský soud k závěru, že stanovení zákazu vstupu na dva roky není v případě žalobce nepřiměřené. ŘSCP ve svém rozhodnutí uvádí, že tuto dobu určilo kvůli tomu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně více než rok. Žalobce o tom musel vědět. A zároveň během této doby neučinil nic pro legalizaci svého pobytu. V žalobě žalobce namítá, že doba zákazu vstupu neodpovídala délce jeho neoprávněného pobytu, který trval pouze šest dní, od 17. 2. 2020 do 23. 2. 2020.
35. ŘSCP lze vyčíst, že pobyt žalobce *na území ČR* po dobu více než jednoho roku v řízení neprokázalo. Z podkladů obsažených ve spisu totiž není zřejmé, kdy přesně žalobce přicestoval do ČR a jak dlouhou dobu strávil v Německu či v jiném státě schengenského prostoru. Žalovaný ve svém rozhodnutí do jisté míry korigoval rozhodnutí ŘSCP, pokud

uvedl, že neoprávněný pobyt žalobce v ČR trval nejméně od 17. 2. 2020. Jde o datum, kdy žalobce udělil plnou moc advokátovi. Nelze proto jednoznačně tvrdit, že žalobce neoprávněně pobýval v ČR více než rok. To však na posouzení přiměřenosti stanovené doby zákazu vstupu nic nemění. Správním orgánům nic nebrání, aby v této otázce zohlednily také neoprávněný pobyt cizince na území jiného členského státu. A ten dostatečně prokázaly cestovním dokladem žalobce. Žalobci sice lze přičíst k dobru, že se policii přihlásil dobrovolně. Na druhou stranu tak učinil až po poměrně dlouhé době neoprávněného pobytu. Za neoprávněný pobyt umožňuje zákon o pobytu cizinců uložit zákaz vstupu až na pět let. Pokud žalobce vědomě neoprávněně pobýval na území členských států více než rok a zároveň nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců převažovaly ve prospěch ochrany jeho soukromého a rodinného života v ČR, pak není zákaz vstupu na dva roky nepřiměřený.

IV. d) Čl. 31 Ženevské úmluvy

36. Podle čl. 31 Ženevské úmluvy platí, že „[s]mluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházející přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.“
37. Právní řád ČR uvedené ustanovení reflektuje v rámci § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí: „Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.“ Uvedené ustanovení tak dopadá pouze na rozhodnutí o správním vyhoštění vydané podle § 119 odst. 1 písm. b) body 6 a 7 (tedy překročení státní hranice v úkrytu, resp. pokus o něj a překročení státní hranice mimo hraniční přechod), zatímco žalobci ŘSCP uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud však již v minulosti dovodil, že § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat v souladu s čl. 31 Ženevské úmluvy tak, že se uplatní i vůči cizinci čelícímu vyhoštění pro neoprávněný pobyt (viz rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 Azs 107/2014-43, bod 20).
38. Cílem článku 31 Ženevské úmluvy je zabránit státům v ukládání sankcí za neoprávněný vstup nebo pobyt uprchlíka, který na jejich území hledá ochranu. Aby však cizinec mohl z tohoto ustanovení těžit, musí kumulativně splňovat několik podmínek. Mimo jiné musí přicházet *přímo* z území, kde mu hrozí pronásledování a také musí *prokázat dobrý (resp. závažný) důvod* pro svůj neoprávněný pobyt. Tyto podmínky žalobce nesplňuje.
39. Žalobci lze dát v obecné rovině za pravdu, že ve vztahu k podmínce „přicházet přímo“ nelze vyloučit, že ji v závislosti na konkrétních okolnostech bude splňovat i cizinec, který strávil přiměřenou dobu v ostatních (bezpečných) tranzitních zemích před příjezdem do cílového státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 6 As 28/2013-38). To však není případ žalobce. U něj není zcela přesně zřejmé, kdy přicestoval na území ČR a jak dlouhou dobu strávil v Německu. Platnost jeho víza skončila již dne 17. 12. 2018, zatímco o mezinárodní ochranu požádal až 24. 2. 2020. Více než jeden rok tedy žalobce pobýval neoprávněně buď v Německu, nebo v ČR (případně nelze vyloučit jeho pobyt na

území jiného státu schengenského prostoru). Za této situace – i pokud by mu ve Vietnamu pronásledování hrozilo, což v řízení o správním vyhoštění vůbec neuváděl –, nelze tvrdit, že přichází přímo ze státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda. Žalobce uvádí, že v Německu nemohl nalézt účinnou ochranu. Toto své tvrzení nijak nerozvádí. Německo je členským státem EU a podílí se na vytváření Společného evropského azylového systému. Krajský soud nemá pochyb o tom, že pokud by žalobce v Německu projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu a splňoval podmínky pro její udělení, jistě by v Německu ochranu našel.

40. Podmínka „přicházet přímo“ by žalobce mohl splnit, pouze pokud by přes Německo jen tranzitoval s cílem cestovat do ČR a požádat o mezinárodní ochranu zde. V takovém případě by ale nesplňoval požadavek, aby se bez prodlení přihlásil úřadům. Bylo by zřejmé, že před podáním žádosti pobýval dlouhou dobu neoprávněně v ČR. Navíc žalobce neprokázal žádný důvod pro svou neoprávněnou přítomnost na území ČR, natožpak důvod, který by bylo možné považovat za „závažný“. Ani tato žalobní námitka proto nemůže obstát.

V. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O nákladech řízení rozhodl v souladu s § 60 s. ř. s. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 10. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce